

Raišinėlis

Vasara senelių sodyboje

Vasara - labai gražus metų laikas. Apie kuo, ypač gamtoje, čiulba paūsiūiai, čiurlens upeliai, kuo negali atšiklausti o medžiai, tauri porieda- mi atnigaiinti nuo nepakeliamo saulės karščio. Sodri šiluma užlieja mūkus, laukus ir pievas. Kasdien vis užkyja malbos ir gandžiavosi kvapai.

Vasara ai dažniausiai atostogauju gam- toje: prie ežerų, upių ar prie jūros. Tik kažkada, kai noriu atšikiepti ir pailsėti, važiuoju pas senelius į sodybą. Kai visa šeima atvažiuojame, seneli mus paštinke su ka tik iškepta naminė duona, kuo ke- pie jau u tol. Atvažiuoju pas senelius, į sodybą, ilniūsi, padedu jiems atlikti kai kuo darbus, tvarkau aplinką. Dažnai būdama kaimo užkiva- joju ir prisimenu senus laikus, kai dar buvo maža mergaitė, laktydavau po pievą, basomis ko- jomis ir gandydavau drugelius.

Šand senelių sodyba labai senas: senas, medinis namas, aplūštinėjusi tvora ir didelis kaminas, pro kuo nuolat kūkšta dūmai. Apščiau aplink namą augo vaismedžių sodai. Kai buvo maža, su seneli- liais linksmi? škandavome obuolius ir aidavome į virtinę. Šiuo metu tie sodai jau išnykę, likę tik keli pasvirę medžiai, ant kuo jau retai beužauga kokis obuolys.

Seneliai gyvena prie pat mūko, todėl kiekvieną rytą mane pažadina paūsiūių čiulbiūnas, garsus medžių oimais ir sauli, kuo skverbiasi pro tankius mūko medžius. Atvažiuoju u karto beigu į mūką šemuogiauti. Šepamastai gražiu bū- me, kai šlaitai raudouoja nuo šemuogių. Šai-

šilumai
šilumai
šilumai
šilumai

bystėje labai dažnai begdavau į tą patį mišką, vi-
siniūdavau kėnuogis ir verduvau jis ant smilgy. ^{Puik mano senelių namo} Netoli
mano senelių namo telkio nedidelis tvarkingas kuriame
gauriai buvkie varles, kuris labai begdavau.

Senelių namas nedidelis, bet jaukus ir
šiltas. Didėje net ir po daugelio metų, jautiu senas
medienos kvapą ir šilumą, kuri sklinda nuo laikinios
krosnies. Troboje yra keli kambariai. Diename stovi
didelis stalas, užkristas ririniuota staltiesėle, kėdės,
^{nosnis} pečius, kuriame senelė kepta skaniausia naminė duona ^{Krosnis}
ir pyragus, ~~krosnis~~, prie kurios visada galima pa-
sistodyti rankas. Ant stalo senelė visada pamerkia lau-
kinų gėlių, kurios įneša gaivaus laukų kvapą. Ši-
tuose kambariuose stovi lovos mediams. Jang su-
pa keli medžiai, nors ir seni, krivi, tačiau vis dar
stovi tarsi, norėdami pibiklyti namą, kad šis ne-
nugriūtų. Dar ir dabar žalia namo tūri savo
gėlių daivėlių, kuri labai pažintiūdavau, laistyūdavau ir
aplėnt deliūdavau akmenukus. Diena po kitos kūrūdavau
vasarines gėles: bijūnai, lelijos, gvazdikai, kmelynuūdavo
atrainai. <sup>ruoti-
nio</sup> Po šilto vasaros lietaus ^{mišle} tepuraites išdavo kai-
koti ir grybai: ūmėdės, varavykai, lėpsūkai. ^{daržėly?}

Štai taip prabėgdavo mano vaikys-
tei nuostabiūnios vasaros dienos pas senelius tody-
loje.

Užėjus rudens danganoms, pliaupiant
taltam lietuvi imdavau galvoti apie būsimos va-
saros atstogą. Kaime: to veikiu kaip nustebintu sa-
vo seneliu. Niekomet tikėjosi gros ir palankios vasa-
ros, o kai toji vasarėli ateina, ni nraujintu kaip grei-
tai ji prabėga, nuplanoja, kaip tas mangasparnis
laukų drugelis per gėlėtą pievą, palikdamas tik
mano prisiminimus...

G